

Sygnatura akt IV Ka 1175/22

1

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2023 r.

4 Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

1 Przewodniczący:	1 SSO Ewa Rusin (spr.)
1 Sędziowie:	1 SR (del do SO) Sebastian Kowalski 2 SO Tomasz Wysocki
1 Protokolant:	1 Marta Synowiec

przy udziale Elżbiety Reczuch Prokuratora Prokuratury Okręgowej,
po rozpoznaniu w dniu 2 lutego 2023 r.

6 sprawy skazanego B. K.

7 syna K. i D. z domu F.

8 urodzonego (...) w W.

9 na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

10 od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

11 z dnia 17 listopada 2022 r. sygnatura akt III K 2237/21

- I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że wymiar kary łącznej obniża do 9 (dziewięciu) lat pozbawienia wolności;
- II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
- III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. B. z Kancelarii Adwokackiej w W. 147,60 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
- IV. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

13 Sebastian Kowalski Ewa Rusin Tomasz Wysocki

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 1175/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok łączny Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 17 listopada 2022r. sygn. akt III K 2237/21			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# obrońca			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia			
0.11.3.2. Podniesione zarzuty				
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji				
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z				

dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	Skazany B. K.	22- letni skazany był już 20 - krotnie karany sądownie, głównie za drobne występki przeciwko mieniu kwalifikowane z art. 278 § 1 kk i 279 § 1 kk na kary pozbawienia wolności.	Dane KRK z dnia 3.01.2023r.	94-96
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Dane K. z dnia 3.01.2023r.	Niekwestionowane.	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	1. na podstawie przepisu art. 438 § 1 k.p.k. obraży prawa materialnego, art. 85a k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i kierowanie się przy wymierzaniu kary łącznej przede wszystkim prewencją ogólną, podczas gdy zgodnie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

z naruszonym
przepisem

Sąd przy
wymierzaniu kary
łącznej winien się
przede wszystkim
kierować
zachowaniem
skazanego po
popelnieniu
przestępstw,
funkcjonowaniem w
warunkach zakładu
karnego oraz
prognozą
kryminologiczną,
które to przesłanki
przemawiają za
zastosowaniem
absorpcji w
przypadku B. K.
i wymierzenie mu
kary 2 lat i
7 miesięcy
pozbawienia
wolności,

2. rażącej
niewspółmierności
orzeczonej w pkt I
wyroku kary łącznej
12 lat pozbawienia
wolności, albowiem
Sąd I instancji przy
wymierzaniu kary
łącznej uznał, iż
okoliczności sprawy
przemawiają za
zastosowaniem
zasady częściowej
absorpcji
(asperacji), podczas
gdyż okoliczności
sprawy i prawidłowo
zebranego i
ocenionego
materiału
dowodowego
wynika, iż zaistniał

	<p>ścisły związek podmiotowo-przedmiotowy przestępstw, wobec czego Sąd powinien zastosować w możliwie największym zakresie zasadę absorpcji kar i wymierzyć karę łączną w jej dolnych granicach, albowiem już kara łączona orzeczona w takim wymiarze spełni swoje cele zapobiegawcze i wychowawcze względem skazanego.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Oba zarzuty apelacji zostaną omówione łącznie.</p> <p>Choć tylko pierwsze ze skazań (wyrok z dnia 5 maja 2020r. sygn. akt III K 437/20 SR w Wałbrzychu, opisany w pkt. 1-ym części wstępnej zaskarżonego wyroku) podlegających wykonaniu zapadło przed wejściem w życie nowelizacji kodeksu karnego w zakresie przesłanek kary łącznej,</p>			

dokonanej ustawą z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych (...), to trafnie sąd pierwszej instancji przyjął, że art. 4 § 1 kk przemawia za zastosowaniem przyłączeniu skazanemu kar zasady z art. 85 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym do 23 czerwca 2020r. jako korzystniejszej dla skazanego. Tym samym łączeniu w karę łączną podlegają kary lub kary łączne tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu, które w dacie orzekania przez sąd pierwszej instancji podlegały wykonaniu.

Całkowicie chybione pozostają twierdzenia apelującego, że w zaskarżonym wyroku przy łączeniu kar kierowano się przede wszystkim prewencją ogólną, takiego stwierdzenia na próżno poszukiwać w pisemnych motywach wyroku, do takiego wniosku nie uprawnia także wymiar skarżonej kary łącznej z zastosowaniem

zasady częściowej absorpcji.

O ile słusznie zauważa apelujący, że sąd przy wymierzaniu kary łącznej winien się przede wszystkim kierować zachowaniem skazanego po popełnieniu przestępstw, funkcjonowaniem w warunkach zakładu karnego oraz prognozą kryminologiczną, to niestety nie zauważa, że tymi kryteriami faktycznie kierował się sąd I instancji (vide motywy w sekcji 4), w których uwzględniono ogromną liczbę skazań, nie wykonywanie przez skazanego kar ograniczenia wolności orzekanych pierwotnie i tym samym nieefektywność resocjalizacji wolnościowej, popełnianie przestępstw w krótkim czasie i zapadanie wyroków skazujących praktycznie co kilka dni, co oznacza że skazany był dotychczas całkowicie

niepodatny na resocjalizację.

Nie ma racji apelujący podnosząc „jednolicie pozytywną dla skazanego” opinię. Skazany ma zaledwie 22 lata, odbywa karę izolacyjną od 29 czerwca 2021r., jego zachowanie jest umiarkowane, nie był karany dyscyplinarnie, nie jest zatrudniony, ponadto jest uczestnikiem podkultury przestępczej i identyfikuje się z zasadami tego środowiska oraz układa relacje ze skazanymi podkultury wedle jej zasad, co oznacza, że w istocie przystosował się do warunków izolacji w zakładzie karnym. W świetle takich okoliczności i chociażby tylko sumy kar pozbawienia wolności (14 lat i 7 miesięcy) oraz ograniczenia wolności (3 lata i 5 miesięcy) oczekiwanie apelującego zastosowania absorpcji i wymierzenie skazanemu kary 2 lat i 7 miesięcy

pozbawienia wolności byłoby złamaniem art. 85 a kk, czyniąc proponowaną karę łączną nietrafioną, zarówno w aspekcie prewencji indywidualnej jak i ogólnej, prowadząc do uzasadnionego przekonania o bezkarności skazanego.

Po części zgodzić się wypada z zarzutem 2-m apelacji, tj. rażącej niewspółmierności orzeczonej w pkt I wyroku kary łącznej 12 lat pozbawienia wolności. Wszak skazany jest człowiekiem bardzo młodym, spośród skazań tylko jedno zapadło za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i jedno za czyn art. 222 §1 kk, pozostałe popełnione występki to przeważające drobne przeciwko mieniu, popełniane w krótkich odstępach czasu. W takiej sytuacji ściśle związki przedmiotowe tych czynów przemawiają za szerszym stosowaniem zasady absorpcji, uzasadniając obniżenie wymiaru kary łącznej do 9-

ciu lat pozbawienia wolności.

Orzekając w przedmiocie apelacji na korzyść skazanego Sąd Odwoławczy dostrzegł, że w dacie wyrokowania przez sąd I instancji skazany od dnia 28 czerwca 2021r. odbywał karę łączną roku i 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu pod sygn. akt III K 259/21, a koniec tej kary nastąpił w trakcie postępowania międzyinstancyjnego w sprawie w dniu 23 grudnia 2022r. W sytuacji procesowej skazanego (wniesienia apelacji wyłącznie na jego korzyść) zaniechano modyfikacji zaskarżonego wyroku przez łączenie kar na nowo wyłączeniem tego skazania, gdyż byłaby to niedopuszczalna zmiana na niekorzyść skazanego.

Wniosek

<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie orzeczonej wobec skazanego B. K. kary łącznej z zastosowaniem absorpcji i wymierzeniu mu kary łącznej 2 lata i 7 miesięcy pozbawienia wolności</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Jak w sekcji 3.1 wyżej.</p> <p>Karę łączną orzeczoną skazanemu należało obniżyć, jednakże nie do poziomu pełnej absorpcji, wnioskowanego w apelacji.</p> <p>Skazany jest człowiekiem młodym, dopuścił się łącznie kilkudziesięciu drobnych występów pospolitych, podobnych (przeciwko mieniu), których ściśle związki przedmiotowe przemawiają za szerszym</p>		

<p>stosowaniem zasady absorpcji przez zmniejszenie wymiaru kary łącznej do 9-ciu lat pozbawienia wolności. Kara w takim wymiarze przez jej wykonanie czyni zadość kryteriom art. 85 a kk, zwłaszcza daje szansę skazanemu na powrót do społeczeństwa, będąc dla skazanego karą wychowawczą.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>	<p>Niewłaściwa podstawa prawna kary łącznej.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Nie dostrzegł sąd I instancji (podobnie jak i prokurator, który apelacji nie wniósł), iż podstawę prawną zaskarżonej kary łącznej powinien stanowić przepis art. 91 § 2 kk wobec tego, że co najmniej jedna z łączonych kar jednostkowych, np. opisana w pkt. 18 części wstępnej, tj. wyrokiem Sądu</p>		

Rejonowego w
Wałbrzychu z dnia
16 lutego 2022r.
sygn. akt III
K 2048/21 kara
łączna 2-ch lat
i 6-ciu miesięcy
pozbawienia
wolności, została

wymierzona za
łącznie 3 ciągi
przestępstw z art.
279 § 1 kk w zw. z art.
91 § 1 kk, oraz z art.
278 § 1 kk w zw. z art.
91 § 1 kk.

Wypadało jednakże
zauważyć, iż skoro
przedmiotowe
rozstrzygnięcie
zostało zaskarżone
tylko w zakresie
wymiaru kary na
korzyść skazanego
a uchybienie prawu
materialnemu art. 91
§ 2 kk nie dotyka
stricte wymiaru kary
łącznej, to w takiej
sytuacji procesowej
w istocie odpowiada
ono prawu w
rozumieniu art. 438
pkt. 2 a kpk
i nie powoduje
konieczności
korekty odwoławczej
w rozumieniu tego
przepisu (vide:
„uchybień w tym
zakresie prowadzą
do korekty
rozstrzygnięcia tylko
wtedy, gdy z
powodu błędnej
podstawy prawnej
rozstrzygnięcie nie
odpowiada prawu.

Jeżeli jednak prawu odpowiada, to nie podlega uchyleniu lub zmianie. Chodzi tu o inne rozstrzygnięcia niż kwalifikacja prawna czynu, a więc o podstawę prawną wymiaru kary, środków karnych, środków probacyjnych, środków kompensacyjnych i innych, w zakresie których uchybienie powoduje niezgodność z prawem tego rozstrzygnięcia, którą należy odnieść do sytuacji prawnej oskarżonego. Natomiast uchybienie nie zmienia sytuacji prawnej oskarżonego, gdy pomimo wydania rozstrzygnięcia z naruszeniem przepisu prawa materialnego ma ono oparcie w prawie co do zastosowanego środka reakcji prawnokarnej, uchybienie zaś polega tylko na błędnie wskazanej podstawie do jego orzeczenia. Uzasadniając wprowadzenie przedmiotowej zmiany, ustawodawca wskazał na

konkretne przykłady orzeczeń, które powinny być oceniane w kontekście pkt 1a analizowanego przepisu (np. orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych wobec sprawcy przestępstwa z art. 178b k.k. na podstawie art. 42 § 1 k.k. zamiast na podstawie § 2 tego artykułu, albo zastosowanie wobec młodocianego sprawcy przestępstwa umyślnego dozoru na podstawie art. 73 § 1 k.k. zamiast na podstawie art. 73 § 1 i 2 k.k. czy powołanie w podstawie wymiaru kary art. 64 § 1 k.k. recydywiscie, któremu jednak sąd kary nie obostrzył) (zob. Uzasadnienie do projektu ustawy nowelizującej z 2019 r., s. 62). Gdyby jednak błędna podstawa materialnoprawna rozstrzygnięcia rzutowała na sytuację prawną oskarżonego, np. pogarszała ją, to wówczas zachodzi podstawa odwoławcza z art. 438 pkt 1a k.p.k.- aprobowane

<p>stanowisko wyrażone w: Mierzwińska- Lorencka Joanna, Kodeks postępowania karnego. Komentarz do nowelizacji 2019 Opublikowano: WKP 2020, baza danych LEX do art. 438 kpk</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.15.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Punkty II - V dyspozycji zaskarżonego wyroku w zakresie nie kwestionowanych rozstrzygnięć i o kosztach procesu, co do których nie wystąpiły podstawy do zmiany.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>1. Punkty II - V dyspozycji zaskarżonego wyroku niekwestionowane a</p>		

<p>wobec zmiany pkt.-u I-go dyspozycji wyroku podlegają utrzymaniu w mocy.</p> <p>2. W sprawie nie wystąpiły podstawy bezwzględne z art. 439 § 1 kpk dla uchylenia orzeczenia niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów apelacyjnych.</p> <p>3. Nie wystąpiły także okoliczności o jakich mowa w art. 440 kpk, podlegające uwzględnieniu na korzyść skazanego.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.15.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Obniżenie wymiaru kary łącznej.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Jak w sekcji 3.1.</p>		
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.15.4. Inne rozstrzygnięcia</p>		

zawarte w wyroku		
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III. IV	<p>III. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 17 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2016.1714).</p> <p>IV. O zwolnieniu skazanego od obowiązku poniesienia wydatków postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk, co uzasadnia wieloletnie wykonywanie kary izolacyjnej.</p>	

7. PODPIS	
SSO Tomasz Wysocki SSO Ewa Rusin SSR del. do SO Sebastian Kowalski	

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca skazanego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wymiar kary łącznej		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
o.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana